

Dilluns IVde durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 5,1-20): En aquell temps, Jesús amb els seus deixebles va arribar a l'altra banda del llac, al territori dels gerasencs. Així que Jesús saltà de la barca, l'anà a trobar un home posseït d'un esperit maligne, que venia de les coves sepulcral, el lloc on vivia. Ningú no era capaç de lligar-lo ni tan sols amb una cadena, perquè moltes vegades havia trencat les cadenes i havia trossejat els grillons amb què l'havien volgut lligar. Ningú no tenia prou força per a dominar-lo. Sempre, de nit i de dia, anava pels sepulcres i per les muntanyes, cridant i donant-se cops amb pedres. Quan l'home veié Jesús de lluny estant, correu, es prosternà davant d'Ell i li digué cridant amb veu forta: «Per què et fiques amb mi, Jesús, Fill del Déu altíssim? Et conjuro per Déu que no em turmentis!». És que Jesús li havia dit: «Esperit maligne, surt d'aquest home!». Jesús li pregunta: «Com et dius?». Ell li respon: «Em dic "Legió", perquè som molts». I demanava a Jesús amb insistència que no el tragués fora d'aquell territori.

Hi havia allà pasturant vora la muntanya un gran ramat de porcs. Llavors els esperits malignes van fer a Jesús aquesta súplica: «Envia'ns als porcs, que hi entrarem». Jesús els ho permeté. I tan bon punt els esperits malignes van sortir de l'home i entraren als porcs, el ramat es va tirar al llac des de dalt del precipici; els porcs, que eren uns dos mil, es van ofegar dintre l'aigua. Els porquers van fugir i escamparen la notícia per la ciutat i per la rodalia, i la gent sortí a veure què havia passat. Anaren a trobar Jesús i, quan veieren aquell home que havia estat posseït per la legió, assegut, vestit i amb el seny recobrat, es van espantar molt. Els qui ho havien vist els explicaren què havia passat a l'endimoniat i l'episodi dels porcs. Llavors es posaren a suplicar a Jesús que se n'anés del seu territori.

demanava que el volgués amb ell. Però Jesús no li ho va permetre, i li digué: «Vés a casa teva, amb els teus, i anuncia'ls tot el que el Senyor t'ha fet i com s'ha compadit de tu». Aquell home se n'anà i pregonava per la Decàpolis tot el que Jesús li havia fet, i tothom en quedava sorprès.

«Esperit maligne, surt d'aquest home!»

Mn. Ramon Octavi SÁNCHEZ i Valero
(Viladecans, Barcelona, Espanya)

Avui trobem un fragment de l'Evangeli que pot provocar el somriure a més d'un. Imaginar-se uns dos mil porcs precipitant-se muntanya avall, no deixa de ser una imatge una mica còmica. Però la veritat és que a aquells porquers no els va fer cap gràcia, es van enfadar d'allò més i li van demanar a Jesús que se n'anés del seu territori.

L'actitud dels porquers, tot i que humanament semblaria lògica, no deixa de ser ben recriminable: preferirien haver salvat els seus porcs abans que la curació de l'endimoniat. És a dir, primer els béns materials, que ens proporcionen diners i benestar que no pas la vida en dignitat d'un home que no és dels “nostres”. Perquè el qui estava posseït per un esperit maligne només era una persona que «de nit i de dia anava pels sepulcres i per les muntanyes, cridant i fent-se mal a cops de pedra» (Mc 5,5).

Nosaltres tenim moltes vegades aquest perill d'aferrar-nos a allò que és nostre, i desesperar-nos quan perdem allò que és només material. Així, per exemple, el pagès es desespera quan perd una collita fins i tot quan la té assegurada, o el jugador de borsa fa el mateix quan les seves accions perden part del seu valor. En canvi, molt pocs es desesperen veient la fam o el malviure de tants éssers humans, alguns dels quals viuen al costat nostre.

Jesús sempre va posar per davant les persones, fins i tot davant de les lleis i dels poderosos del seu temps. Però nosaltres massa vegades pensem només en nosaltres mateixos i en allò que creiem que ens procura felicitat, tot i que l'egoisme mai porta felicitat. Com diria el bisbe brasiler Helder Câmara: «L'egoisme és la font més infal·lible de la infelicitat per a un mateix i pels qui l'envolten».